Ти чувствувашъ дълбоко
сърдцето на земната гръдь
и виждашъ какъ съ скокове
растнатъ безбройни цвѣтя.

Надъ мойта земя
въ небето
опира
Пиринъ.

И муритѣ въ буря
илинденски приказки пѣятъ,
надъ Охридъ лазура е
толкозъ просторенъ и синь,
а още надолe
е свѣтлия брѣгъ на Егея.

Спомнямъ си само.
И ето нахлува кръвьта
въ сърдцето, което
топи се отъ нѣкаква нѣжность. . .
Моя страна! Моя прекрасна страна! . . .
Поена съ кръвь
и разлюлѣна въ
мятежи.